

Poslední hodina

a další

povídky

z dvaadvaceti

hlav

vybral a uspořádal Michal Beran

Poslední hodina
a další
povídky
z dvaadvaceti
hlav

kolektiv autorů

© Amarylis, Jan Básník, Nicol Černá, Kristýna Eidelpesová, Dominik Hladký, Adéla Hötzlová, Tereza Janouškovcová, Kateřina Kolíbalová, Mgr. Miroslava Krčová, Marie Macíková, Kateřina Ocelková, Daniela Ottová, Daniela Petříková, Mgr. Kateřina Pospíšilová, Ella Schönfelderová, Veronika Součková, Eliška Stočesová, Viktorie Šimoníková, Veronika Volencová, Mgr. Dagmar Zajacová

© Michal Beran – První bruntálské nakladatelství, 2021

ISBN 978-80-908208-6-9 (pdf)

ÚVOD

Myšlenka na vytvoření souboru povídek, který máte právě před sebou, se mi zrodila v hlavě při listování sborníkem literární soutěže **Evropa ve škole**. Napadlo mě: Bylo by určitě zajímavé porovnat si díla z tohoto projektu se současnou tvorbou jednotlivých soutěžících. Napsali poté vůbec něco dalšího? A pokud ano, zlepšili se? Mají snahu na sobě pracovat, aby se alespoň z některých z nich stali úspěšní spisovatelé? Tak jsem začal oslovovat vyučující z jednotlivých škol uvedených ve výsledkových listinách. Někteří autoři soutěžních povídek o spolupráci zájem měli, jiní ne. Nicméně první povídky do chystané sbírky byly brzy na světě. Poté jsem požádal učitele i z dalších středních škol, aby mi doporučili jejich nadané studenty věnující se literární tvorbě. Se svými tipy se ozvali učitelé z Gymnázia Brno, třída Kapitána Jaroše a z Gymnázia Dr. Karla Polesného ve Znojmě. Dále jsem napsal několika uživatelům literárních platforem **Wattpad** a **Písmák**. A závěrem bych zmínil doporučení pořadatelky kurzů psaní podle Arnošta Lustiga Danu Emingerovou, z něhož nakonec jedna autorka se spoluprací souhlasila.

Ale dovolu mi, abych to zkrátil. Po několikaměsíční práci vzniklo dvacet dozajista zajímavých povídek. Všechny původní, nikde předtím nezveřejněné, i když ne všechny úplně nové. Některá díla prostě jen jejich autoři vytáhli ze svého literárního šuplíku. Děj povídek se odehrává v současnosti, ale i v budoucnosti i v minulosti. Zřejmě většinu z nich lze zařadit do žánru sci-fi, jiné jsou prostě zajímavé příběhy ze současnosti, minimálně dvě povídky bych zařadil do žánru krimi. A o čem že ty povídky jsou? Dá se říct, že o tom, co trápí, co zajímá, čím se zabývá současná teenage generace. Přece jenom převážná část autorů jsou středoškoláci.

Závěrem úvodu však musím ještě vysvětlit název této sbírky. Původně se kniha totiž měla jmenovat **Dvacet povídek z Čech, Moravy a Slezska**. Název měl sdělovat, že autoři jednotlivých povídek pocházejí ze všech možných koutů naší republiky. Bohužel většina potenciálních autorů i případných potenciálních čtenářů si vysvětlovala jméno sbírky tak, a s odstupem času s nimi musím souhlasit, že zde najde příběhy týkající se regionálního místopisu. Leč přesný opak je pravdou, takže jsem nakonec zvolil jméno knihy dle názvu první povídky a vzápětí přidal dovětek „z dvaadvaceti hlav“. Ten má připomenout, že kromě dvaceti autorů na povídkách pracovali též další dva „spoluautoři“ – moje maličkost a jazykový poradce Vilém B. Oba jsme se snažili vést začínající autory snad tou správnou cestou, tu poradili přidání nějakého textu, tu ubrání, vysvětlili, že použití tohoto či jiného obratu je nevhodné, takže doufám, že nakonec vzniklo zajímavé dílo. A dovolu, abych na tomto místě všem autorům poděkoval za jejich spolupráci a některým za trpělivost, jakou vynaložili, když jim dva „poradci“ mluvili do jejich rozdělané práce.

Pusťme se tedy do čtení následujících stránek a ponořme se do literárního světa naší teenage generace, do světa lidiček možná trochu naivních, ale rozhodně o to více upřímných.

Následují ukázky všech povídek – zhruba desetina jejich skutečné délky.

Mgr. Michal Beran

ELIŠKA STOČESOVÁ

Poslední hodina

Sednu si k počítači s čajem a kouskem čokoládového dortu ze včerejší oslavy a tak tak se stihnu připojit na hodinu účetnictví. Než se Teamsy načtou, chvíli to trvá. Nervózně si poklepávám nohou, ale když mi to dojde, zastavím ji. Konečně vidím devět šedých obdélníků, každý s jiným vtipným obrázkem zvířete v kolečku uprostřed. Slyším monotónní zdravení učitelky určené spolužákům přicházejícím do hodiny a sama na pár vteřin zapnu mikrofon, abych jí popřála dobrý den, a zase ho vypnu. Hodina a půl zkoušení z účetnictví může začít. Skoro se na ni těším. Je to poslední online hodina tohoto týdne.

Zabořím vidličku do čokoládového dortu. Zajede do něj jako do másla a já si nabraný kousek chvíli podržím před očima. Je to moje třetí porce a už na ni vůbec nemám chuť. Stejně si vidličku vsunu do pusy a po jazyku se mi rozběhne hutná čokoládová chuť náplně zjemněná nadýchaným korpusem. Otráveně žvýkám sousto až moc dlouho, takže pomalu ale jistě ztratí chuť a začne mě pálit na jazyku. Těžce polknu.

„Fuj, to je hnus,“ kouknu znechuceně na zbytek dortu. Vidlička cinkne o talíř. Zvednu zrak a stejně znechuceně jako na tu hromadu čokoládových kalorií se podívám na obrazovku počítače. Kočka v ručníku má kolem sebe pulzující modrá kolečka, takže je právě zkoušená Týna. To ještě chvíli zabere.

– KONEC UKÁZKY –

KATEŘINA OCELKOVÁ

Zoubková víla

Na malé tvrdé židličce, která zavržala pokaždé, když se na ní někdo zhoupnul, seděla dívenka. V jedné ruce držela lžici jako král své žezlo, v druhé k sobě tiskla poloprázdný talíř s krupicovou kaší, na níž v rozpuštěném másle plavaly drobné hrušky kakaa.

Od kaše byla umazaná kolem úst i po celé bradě. Jedla tak rychle a bez přemýšlení, že značná část jídla skončila i na stole. Kdyby k ní nepřišla jedna z vychovatelek a neupozornila ji na to, nevšimla by si ani ulepených prstů. Přesto svolila pouze k tomu, že si nechá nasadit bryndák s pilnými včelkami, a jedla divoce dál.

V myslí už seděla na houpacím koníkovi. Věděla, že na něj může až po spinkání, ale zároveň se jí líbila myšlenka, že kdo půjde spát jako první, může se jako první z ne moc pohodlného lehátka zvednout a jít si hrát. A kdyby jí náhodou nevyšla jízda na koníkovi po obědě, nevadilo to. Protože většinou ze školky odcházela mezi posledními, vždy se našla chvíle, kdy na Bleskovi mohla jezdit, jak dlouho chtěla.

Už jen představa, že opět sedí v sedle dřevěného koně, jí na rtech vykouzlila šibalský úsměv. Trocha kaše dívence vytekla skrze díry po prvních vypadlých zubcích a stekla na kulatou bradu, z níž ji holčička hbitě utřela rukávem.

Ostatním dětem její spěch neunikl. Mnohé z nich si správně pomysleli, že se chtěla stát obědovým králem. Ten titul získal každý, kdo dokázal oběd smlsnout jako první a nenechal na talíři jediný drobeček. Stále krále měli dva; klučiny s kšandami. Říkali jim ten a tamten, protože si je často pletli, i když neměli stejnou maminku.

– KONEC UKÁZKY –

KATEŘINA POSPÍŠILOVÁ

Škola života

Vždycky jsem byla svědomitá a pilná studentka. Projevilo se to velmi brzy, vlastně hned po zahájení docházky do třídy 1. A na základní škole. Učivo se mi zdálo snadné, a tak jsem svůj úplně první domácí úkol vypracovala sama, bez cizí pomoci, s nohou elegantně přehozenou přes nohu, na žluté lavičce před naším panelákem. Dost mě překvapilo, že maminka můj počín neoceníla: „Odted' budeš dělat úkoly jedině se mnou, až přijdu domů, rozumíš? Ať už tě nikdy ani nenapadne mastit to zase někde venku na koleně.“

Její snaha zbrzdit moje nadšení pro vzdělávání našťěstí neměla na budoucí školní úspěchy velký vliv a v dalších letech se mi celkem dařilo. Většinou jsem měla na vysvědčení samé jedničky, jen v osmé třídě jsem si nedopatřením vysloužila trojku z fyziky. Zkazila jsem si tím studijní průměr a musela se proto zodpovědně připravit a úspěšně zdolat přijímací zkoušky na gymnázium, kam jinak premianti postupovali automaticky, bez přijímaček.

Následné čtyřleté studium na gymnáziu už mi tak hladce nešlo.

– KONEC UKÁZKY –

DANIELA OTTOVÁ

Odhodlán přežit

Všechno jako by bylo mnoho let staré a zaprášené. Všechno. I vzpomínky. Vzpomínky na tu úplně první zmínku o něčem, co lidstvo přivede na okraj srázu. Nikdo neměl ani tušení, co nastane. Jak budou mouchy bzučet nad vychladlými těly mužů i žen. Jak budou krysy rozežírat shnilé maso ležící volně v domech. Tolik příběhů bylo ukončeno předčasně. Smrt bloudila ulicemi a hledala další a další oběti. Hledala ty, jimž v jejich knize osudu již psali na poslední stranu, ty, kteří nebyli obdařeni látkou zvanou *frederictium*. Tato nedávno objevená látka je jedinou skutečnou obranou proti viru, který zpustošil lidstvo – tedy jeho drtivou většinu. Přežili jen ti, jejichž jejich imunitní systém obsahoval *frederictium*, a těch nebylo mnoho.

On nechtěl být obdařen. Nechtěl žít a dívat se, jak postupně lidi okolo něj umírají. Jeho rodina, kamarádi i známí. Když mu zemřela matka, dlouho u její postele seděl a držel ji za studenou blednoucí ruku. Pozoroval do poslední chvíle, jak její oči zhasínají. Proplakal u ní celou noc, protože ji nechtěl nechat odejít. A ona ho tam nechala samotného. Svého jediného syna.

Ted' seděl v rohu svého pokoje, nohy přitažené k hrudi, vzpomínal na ten večer, kdy jeho otec nahlas přečetl tu zprávu v novinách. Do jednoho z měsíců Marsu – Deimu – narazil asteroid. Na první pohled to s tím agresivním virem nesouvisí, on si však dobře pamatoval, jak před pěti lety vědci slavnostně oznámili, že na Deimu byl objeven život. V prachu, kterému vědci říkají *regolit*, zde byly objeveny spory bakterií napadané virem – bakteriofágem. Bylo zjištěno, že tyto viry, pojmenované právě po místě nálezu – *Deimoviry*, mohou napadat většinu pozemských druhů bakterií. Dokonce mohou za určitých podmínek změnit jejich genetický kód.

– KONEC UKÁZKY –

KRISTÝNA EIDELPESOVÁ

Bunkr

Brzkým ránem se rozezněl hlasitý ptačí zpěv. Daniel se v posteli s nespokojeným mumláním převalil na bok.

„Zatracení ptáci,“ procedil mezi zuby. S nerudným výrazem ve tváři vstal a s třísknutím zavřel okno, které bylo přes celou noc otevřené. Sedl si zpátky na postel, chvíli seděl a zíral do šera před sebou. Rukou si prohrábl již převážně šedé, ale přesto husté vlasy a protáhl si záda. Sykl bolestí, když mu v nich luplo. Podíval se na budík, který stál na nočním stolku, a zaklel. Na tváři se mu udělalo o vrásku víc po zjištění, že jsou teprve čtyři hodiny. Zbývala mu hodina do otravného zvonění budíku, který dennodenně připomínal, že musí vstávat do práce.

Přestože mu již táhlo na šedesát pět let, stále pracoval jako šéfkuchař v luxusní restauraci. Vaření byla jeho vášeň, to jediné, co miloval a co ho kdysi dlouhodobě naplňovalo. Jenže poslední dobou mu to nepřinášelo takovou radost jako dřív.

Život rychle ubíhal a Daniel si moc dobře uvědomoval, že jak stárne, v jeho srdci mu cosi chybí – láska. Lidem nevěřil a svoji touhu po vztahu schovával za mrzutost, nepříjemnost a zlost.

– KONEC UKÁZKY –

DAGMAR ZAJACOVÁ

Smaragdová noc

Stojím na rozlehlém balkoně v jednom z nejvyšších luxusních pater mrakodrapu. Přidržuji se zábradlí a dívám se dolů na noční velkoměsto. Světla budov a pouličních lamp táhnoucích se podél silnic až za obzor vydávají tolik záře, že vidím na obloze jen pár nejjasnějších hvězd. Nasávám vzduch a vybavuji si vůni venkova, kterou jsem důvěrně znala po celé své dětství. Pokud bych nyní stála v některém ze spodních pater mrakodrapu, nebo dole na ulici, ucítila bych nejspíš výpary z aut, asphalt, ještě stále teplý po horkém letním dni, nebo jídlo z fast foodů, které jsou dole na každém kroku. Vůně vzduchu tady vysoko nad městem v sobě nic takového nemá. Připadá mi tak příjemná jako na venkově a možná dokonce ještě lepší. Po vesnici totiž neteskním, jsem spokojenější zde.

Prohlížím si ostatní vysoké stavby v okolí a připadají mi fascinující.

– KONEC UKÁZKY –

ADÉLA HÖTZLOVÁ

Démoni

„Myslíš si, že se nesnažím? Že tohle dělám schválně?!“ rozhodila jsem rukama a přitom z okénka pozorovala rychle se pohybující okolí.

„Ne, nic takového jsem neřekl,“ řekl Albert klidným hlasem a krátce na mě pohlédl. Pak se jeho pohled vrátil zpátky k řízení. „K tvému strýci tě vezu proto, abys trávila čas i s někým ze své rodiny.“

„K mému strýci mě vezeš hlavně proto, abyste vymysleli, jak mě šoupnete zase do psychárny,“ zopakovala jsem stejným tónem.

Albert, můj nevlastní otec, si jen povzdchl a přešel rukou po obvodu celého volantu. „Víš, všechno by bylo jinak, kdybys mluvila pravdu,“ prolomil ticho po chvíli.

„Já mluvím pravdu!“ zvýšila jsem nepatrně hlas. „Já... já nemůžu za to, že nikdo nechápe, že vidím něco, co vy nevidíte. V tomhle pitomém světě vždy existovalo něco dalšího. A vy... vy to prostě odmítáte přijmout a nevěříte mi!“

„Zkus se uklidnit. Koukni na sebe. Zase úplně zbytečně vyvádíš,“ tón jeho hlasu se značně změnil. Teď byl více podrážděný. A dál už neřekl nic.

Konečně jsme přijeli na místo. Albert sjel ke kraji silnice, zastavil, vypnul motor a otočil se ke mně.

„Nikdo si o tobě nemyslí nic špatného... Jen jsou lidé, kteří si mění skutečnost podle sebe. Mají strach z reality a proto utíkají do snů.“

„Jo, to je sice hezký, ale já nikam neutíkám,“ ušklíbla jsem se a natáhla se na zadní sedadlo pro svůj batoh. Krátce předtím, než jsem otevřela dveře, jsem se naposledy podívala na Alberta.

– KONEC UKÁZKY –

MIROSLAVA KRČOVÁ

Setkání

Jak se Lída ocitla v tomto domě, si už přesně nepamatovala. Bolest hlavy jí připomněla pouze to, že se včera účastnila jakési bouřlivé oslavy. Ale bylo to tady? A proč je pod peřinou úplně nahá? Stará postel zavržala, jak se Lída postavila. Jala se hledat své oblečení. Místnost byla tmavá, s velkými okny, na nich těžké závěsy a málo průhledné záclony. Takhle to vypadá ve starých domech z hororu, když majitelé odjedou na půl roku na venkov a děj se tu vůle boží. Měla dojem zbytečné zaskládanosti - hodně nábytku, hodně poliček, skříněk, porcelánové panenky, přehozy, dečky, staré křeslo... Takový styl se jí nikdy nelíbil. Navíc vše pokrývala tenká vrstva prachu.

Pak na zemi spatřila prázdnou láhev od koňaku a všechno se jí začalo vybavovat. Proboha, vždyť mě Maruška, kolegyně z práce, vytáhla včera jenom do hospody...

– KONEC UKÁZKY –

DOMINIK HLADKÝ

Úsměv, prosím!

Jsem nervózní, čeká mě první den v práci. Získala jsem místo jako prodavačka ve slavném obchodě *Úsměv, prosím*. Majitelé této značky si dávají opravdu záležet na tom, koho přijmou. Pohovor mi připomínal modelingový casting: měla jsem se předvést v plavkách a odpovídat na otázky ve stylu: „Jak umíte zapůsobit na lidi, abyste je ovlivnila k tomu, aby udělali, co po nich chcete?“ Žádná otázka se netýkala mé povahy. Co bych ale čekala od obchodu s oblečením?

„Dobrý den, co vám můžeme nabídnout?“ pozdraví mě u vstupu do prodejny figuríny. A ano, přesně tak – tady figuríny mluví, a dokonce se i pohybují. Pokud se na vás taková figurína podívá, oskenuje vás pohledem a zjistí, co si v obchodu chcete pořídit.

„Aha – tobě nemůžeme nabídnout nic! Ty jsi naše nová kolegyně! Vítej, Kelly!“ řekne další.

Asi vás už napadlo, že moje pracovní pozice je nepotřebná, když tu mají takové figuríny, že? Jenže ty jsou tu pouze na ozdobu, nemají pracovat a namáhat se. Ony se s vámi budou bavit, vlezle vám říkat, jací jste nádherní, zatímco vás pobídnou ke koupi oblečení, ale oblečení vám nenamarkují. Prodejnu taky neuklidí a nepřijmou objednávky z hlavního skladu a e-shopu.

„Dobrý den,“ pozdravím prodavačku za kasou. Jmenuje se Ashley. „Jsem tady nová, takže bych se chtěla zeptat, kde bych se měla...“

– KONEC UKÁZKY –

TEREZA JANOUŠKOVCOVÁ

Andělské trápení

Bylo po večeři. S velkým protestem konečně zahrnala děti do vany a doufala, že se aspoň chvíli neozve „mamííí, pojd' sem“. Teď měli s Petrem aspoň pár minut pro sebe. Konečně mohli v klidu prodiskutovat detaily nadcházejícího víkendu.

„Zítra v pět ráno mě tu nabere taxík, v neděli si z letiště taky vezmu taxi, jezdit pro mě nemusíte.“ Podívala se na Petra trochu se smutkem v očích, ale ten si toho vůbec nevšiml.

„Oběd tu na zítra máte a na neděli je v mrazáku kuře. Už víš, co s dětmi podniknete?“

„Neboj, něco vymyslíme, nudit se nebudou,“ odpověděl Petr a usmál se na ni.

Jana poprvé nechávala na víkend svého muže s dvěma dětmi samotného. Věděla naprosto přesně, že vše bude v pořádku, že nejvíc bude trpět ona. Petrovi řekla, že musí kvůli práci do Vídně na kongres digitálního marketingu, ve skutečnosti však byla domluvená s kolegyní Evou, že tam pojedou ona.

– KONEC UKÁZKY –

VERONIKA VOLENCOVÁ

Doba dokonalá

Každá doba má své znaky a význačné rysy, které ji odlišují od jiných. Stejně jako například doba ledová, i doba dokonalá se něčím od ostatních velice liší. Nikdo z vědců ji tak samozřejmě nepojmenoval, ale někteří lidé jí tak říkají. Jestli si totiž myslíte, že ve vaší době je hon za dokonalostí na svém vrcholu, počkejte si na dobu dokonalou.

Anna, patnáctiletá dívka, v ní žije. Je naprosto normální, že si lidé chodí na plastické operace jako pro housky do krámu. Pro ženy je to třeba zvětšení prsou, zmenšení nosu, pokud je to potřeba, vrásky vyplněné kyselinou hyaluronovou, přifouknutí rtů, odebírání nepotřebných žeber pro užší pas a přemístování tuku do míst, kde je to více potřeba. Nikdo se sebou není spokojený do té doby, dokud není pro společnost dokonalý. To znamená, že těmhle zákrokům se nevyhne téměř nikdo, protože standardy a ideál krásy jsou až moc vysoké. Kdybych měla vyjmenovávat všechny zkrášlovací techniky, na které lidstvo přišlo, tak bych tu seděla až do Anniny první operace. Její totiž nastává zítra. Je jí čerstvých patnáct let a to je doba, kdy obvykle dívky a chlapci procházejí prvními zákroky a úpravami.

Jediný problém tu je v tom, že Anna na žádnou operaci jít nechce.

– KONEC UKÁZKY –

DANIELA PETŘÍKOVÁ

Pro senzaci všechno!

„Jestli tady nebudeme mít do dnešního večera něco pořádného, tak se můžeme jít klouzat!“ řvala přes celou zasedací místnost. „Politika? Tohle nikoho nezajímá, chci něco, co lidi zaujme, co jim vyrazí dech,“ pokračovala už o trochu klidněji.

Seděla jsem v koutě a tiše mlčela, i když mi příšerně lezla na nervy velká květina v květináči za mnou. Její listy mě neustále lechtaly ve vlasech i na zádech. Světle hnědé vlasy jsem měla jako vždy sepnuté v drdolu, v ruce jsem svírala složku plnou papírů a v tento teplý letní den jsem si asi neměla brát černé džíny a šedé triko s dlouhým rukávem.

Šéfka takto vyhrožovala už od minulého týdne, ale měla pravdu, termín uzávěrky se rychle blížil a našemu vydavatelství bohužel hrozil bankrot.

„Máte na to týden, chci jakékoliv senzace za jakoukoliv cenu,“ vyštěkla, až to pár lidí nadzvedlo ze židlí. Jsme sice malá novinářská firma, ale s názvem *VÍME TO PRVNÍ!*

Nakonec zavládlo ticho. Šéfredaktorka se usadila ve svém velkém koženém černém křesle, v kterém dobře vynikaly její krátké blond vlasy s rudými prameny. Přehodila si nohu přes nohu, ruce zkřížila na hrudi, přičemž se její červené nehty zaleskly ve slunečním světle a kriticky nás pozorovala svými hnědýma očima.

– KONEC UKÁZKY –

NICOL ČERNÁ

Království Anik

Chvilku byli oslepeni jasným sluncem. A vzápětí pochopili: povedlo se jim to.

První, ještě trochu omámený, promluvil Nick.

„Dokázali jsme to!“ Začal se rozhlížet kolem, ale když uviděl svoji společnici klečct na kolenou a lapat po dechu, zeptal se:

„Jsi v pořádku?“

„Jo, asi... možná... ano,“ trhavě odpověděla, stále rozrušená z toho, co se stalo před chvilkou.

„Očekával jsem, že to bude bolestivější, nebo že nás to roztrhá na kusy.“ S úsměvem jí podal ruku, aby jí pomohl na nohy. S tichým poděkováním se ruky chopila a vstala.

„Jak zjistíme, že jsme v minulosti?“ Lea se s obavami rozhlédla po prosluněné louce.

„Zapomnělas? Podívej na mé hodinky, dnes je dle římského kalendáře přepočteno tak, abychom tomu lépe rozuměli, 5. května 1158. Je přesně ten den, který potřebujeme.“

„A jsme na správném místě?“ s obavami odvětila Lea.

„To brzy zjistíme.“ Nick vytáhl z kapsy starou mapu a snažil se v ní vyznat.

„Ten stroj času vyzkoušeli poprvé na nás. A říkal jste...“ zastavila se v půli věty, protože se z dále ozvaly nějaké hlasy a podivný dupot.

„Někdo se sem blíží,“ ohlédla se dívka za zvukem. „Zní to jako kůň!“ otočila se zpět k Nickovi.

– KONEC UKÁZKY –

AMARYLIS

Les

Procházela jsem se lesem. Bylo nádherné počasí. Zima konečně odcházela a já vítala jaro s otevřenou náručí a úsměvem na tváři. Slunce prosvítalo mezi větvičkami stromů a mé věčně splašené myšlenky se uklidnily. Hlava se mi ale točila a nohy pletly.

Zima byla tuhá a zdála se dlouhá, přesto se stromy celkem brzy zazelenaly a les vypadal mnohem přívětivěji.

Skoro každý den chodím po této cestičce na dlouhé procházky. Líbí se mi, že lze v jednom lese nalézt tisíce možností kam jít a pokaždé se můžete dostat na jiné místo. Zjistila jsem, že procházet se jen tak sama v tichém lese je skvělá terapie a perfektní únik z hlučné a tíživé reality.

Dnešního dne les vypadal klidněji. Nejspíš za to mohla bouřka, která mě zastihla, když jsem se z lesa vracela včera. Počasí vždy způsobí jiný pohled na svět. Dnes však bylo krásně. Stíny stromů byly to jediné tmavé, všechno ostatní zářilo životem a nadějí.

Už mě přešel strach z toho, že se můžu ztratit.

– KONEC UKÁZKY –

VERONIKA SOUČKOVÁ

Dvojče

Po dláždění ulice se mihnul dlouhý stín. Isabella věděla, že pár metrů od ní stojí městská hlídka. Tušila, že strážníci na rohu ulice jen zabíjí čas vyprávěním si o svých rodinách a každodenních problémech namísto hlídání okolí, protože byla hluboká tichá noc a její klid nic nerušilo. Ale i tak dívka nechtěla riskovat, že ve tmě uvidí její tvář. Dávno se strážníků nebála, dokázala by si s nimi hravě poradit, ale nacházela se v části města, kde bydlela spousta lidí, a ona nechtěla nikoho vzbudit a strhnout na sebe nechtěnou pozornost.

Proklouzla kolem strážníků, aniž by si jí všimli, doběhla ke starému domu, jehož majitel pravděpodobně neměl peníze na jeho opravu, nebo o ni prostě nestál, otevřela malou kabelku, z které vyndala několik šperháků, a starý zámek ve dveřích s nimi překonala za pár vteřin. Vzala za kliku, do dveří strčila nohou a ony se otevřely. Paklíče schovala opět do kabelky a už tiše procházela za dveřmi se nacházející velkou halou. Její boty s měkkou gumovou podrážkou, které jí vyrobili na zakázku, nevydávaly při chůzi prakticky žádný zvuk.

– KONEC UKÁZKY –

ELLA SCHÖNFELDEROVÁ

Námět na román

„Cože?“ mumlám zmateně a otevírám oči. Ležím na tvrdé ocelové podlaze a cítím, jak se se mnou lehce pohybuje v rytmu mořského příboje. Bolí mě hlava, a tudíž myslím, že jsem spadl. Slyším nějakou hudbu, ale také hučení v hlavě a tep mého srdce.

„Davide? Jdeme?“ ptá se někdo, koho jsem si dosud nevšiml. Stojí v stínu lodí a je naprosto nenápadný.

„Kdo jste?“ promlouvám k muži v černém saku. To je tu nějaký ples? Ihned kontroluji své oblečení a vidím, že jsem oblečen podobně. Ale i přes oblečení ke mně doléhá podzimní chlad.

„Já? No, teď jsem samozřejmě Petr Delancy, tvůj nadřízený,“ odpovídá se smíchem a rovná si pod krkem motýlka.

„A já jsem kdo?“ tážu se.

„Ty jsi můj přítel, pozvaný na tento večírek, který platí má peněženka. Půjdem konečně dovnitř, nebo tu hodláš ještě ležet? Když lidi spadnou na zem, většinou tam neleží tak dlouho jako ty,“ ozývá se muž, vypadající již trochu našťavaně. Zvedám se z kývajících se podlahy, sotva se držíc na nohou, ale přesto kráčím za neznámým mužem. Tak proč se tváří, jako bych ho měl znát?!

Vede mě opravdu luxusní lodí se spoustou světél a samozřejmě hromadou lidí až k místu s výhledem na západ slunce.

– KONEC UKÁZKY –

VIKTORIE ŠIMONÍKOVÁ

Světlo dobra

Když jsem byl malý, trávil jsem hodně času se svojí babičkou. Byla hrozně milá a pekla ty nejlepší štrůdly na světě. Vždy mi před spaním vyprávěla různé příběhy. Pamatuji si, jak mě pokaždé uložila do postele, posadila se do houpacího křesla a usmála se. Měla moc milý úsměv... Tedy pokud si zrovna nevyndala zuby.

Měl jsem ji moc rád a pokaždé se na její příběhy hrozně těšil. Všechny byly úžasné, ale jeden z nich jsem měl nejraději. Byl o sluhovi, který sloužil dvěma pánům. Ne pro peníze, ani kvůli tomu, že by musel, dělal to proto, že v nich viděl dobro.

Ti dva muži byli bratři. Jmenovali se Václav a Jeroným a byli to královští synové. Ale už odmala se neustále hádali a hašteřili. Čím byli starší, tím bylo jejich soupeření horší. Když pak oba dospěli, i když mohli bydlet na zámku, raději si každý z nich nechal postavit na opačných koncích hlavního města velký dům. V nich pak žili co nejdále od sebe. Jejich otec chtěl jednomu z nich předat své království, avšak kvůli soupeření a hádkám se tak nestalo. Král, aby jejich spory mírnil, nechal uprostřed města nakreslit dlouhou čáru. Pak každý syn vládl své polovině města.

Oba bratři měli své domy plné služebnictva, ale stále se dělili o sluhu, který sloužil dvěma pánům. Nikdo netušil, proč se oni dva dělí právě o tohoto sluhu, ale bylo tomu tak a nikdo se neodvážil ptát proč.

– KONEC UKÁZKY –

Rozsudek

Brzy mi z toho praskne hlava. Čím více se tím případem zabývám, tím větší ji mám. Pod tlakem myšlenek roste a rozpíná se. Můj další nový případ mi totiž vůbec nedává smysl.

„V kolik hodin byla oběť zavražděna?“ ptám se a přitom zhasínám cigaretu o popelnici stojící vedle mě. Popel z cigarety díky silnému větru odletí a nechá za sebou jen šedou stopu.

„Lékař čas smrti odhaduje na druhou ranní. Oběť byla třikrát po sobě bodnutá do hrudi. Jediné, co se našlo, byly otisky bot, velikost 43, vrahem byl pravděpodobně muž střední výšky.“ Otočím se. Mladý detektiv se na mě dívá svými modrými očima a očekává mou reakci.

„Dobrá tedy, shrňme si to, co už víme. Jak jste již řekl, oběť byla třikrát po sobě bodnutá do hrudi. To jsme přece už někde viděli, nemám pravdu?“ zeptám se ho rázněji než obvykle.

– KONEC UKÁZKY –

JAN BÁSNÍK

Únos

Stalo se to na konci července léta páně 2020, když jsem byl dotázán mimozemšťanem v uniformě, zda dobrovolně souhlasím se svým odvezením létající lodí k rutinnímu vyšetření. Souhlasil jsem. Co jsem ostatně měl dělat, když tento důstojník vesmírné flotily měl u pasu zavěšené pouzdro s něčím, co připomínalo zbraň zvanou pistole.

„Spolupracuj a snad se ti nic nestane,“ řekl jsem si v duchu a požádal jsem důstojníka, zda si mohu ještě zakouřit. Souhlasil. A tak jsem si nervózně zapálil cigaretu a v duchu přemítal, jestli má tato rasa se mnou dobré, či zlé úmysly. Kapitánka přiletivšího stroje byla k mé osobě velmi nedůvěřivá a požádala důstojníka o povolení k prohlídce, zda u sebe nemám nějakou zbraň, a rovněž o rychlý test na přítomnost alkoholu či drog v mém těle. Poté, co se ujistila, že nejsem ozbrojen ani pod vlivem omamných látek, jsem byl uložen na lůžko a přikurtován pásy. K lůžku jsem byl údajně připoután pro svoji vlastní bezpečnost, abych se nezranil během případných turbulencí.

– KONEC UKÁZKY –

MARIE MACÍKOVÁ

Osudové setkání

Vše se odehrávalo jako v nejhorším snu. Robin, mladý sedmnáctiletý kluk, jel v autě se svými rodiči z rodinného výletu, který nepovažoval za jeden z nejvydařenějších. Návštěva vzdálených příbuzných, o kterých donedávna ani nevěděl, že existují, nedopadla podle jeho představ. Doufal, že se tam bude moci věnovat na sociálních sítích svým přátelům z druhé strany republiky. K jeho neštěstí příbuzenstvo požadovalo, aby se věnoval jim.

Při návratu domů se auto s ním a jeho rodiči srazilo s jiným, když se protijedoucí řidič pokoušel předjet vozidlo před ním. Robin po nárazu přestal vnímat svět kolem sebe. Jediné, co cítil, byla prudká bolest na hrudníku, po které nakonec omdlel. Záchranáři, policisté i hasiči se snažili dorazit co nejrychleji. Pak naložili zraněné účastníky nehody do sanitek a s puštěnými sirénami a blikajícími světly vyrazili k nejbližší nemocnici.

Robin se v sanitce na chvíli probрал. Jeho vědomí matně zaznamenalo hluk vozidla a hlasy lidí, kteří na něj zkoušeli mluvit, že vše bude v pořádku. Jen musí vydržet. Po příjezdu před nemocnici se vše dělo v neskutečné rychlosti. Záchranáři převezli chlapce na nosítkách do budovy, kde již čekali lékaři. Při cestě chodbou se domlouvali na následných vyšetřeních a dalších zákrocích. Mluvili i o rodičích, ale Robin jejich rozhovoru moc nerozuměl. Byl neskutečně slabý a vše viděl rozmazaně.

Přál si, aby to byl jen špatný sen, ale to už upadal do hlubokého spánku, když ho lékaři uvedli do anestezie.

– KONEC UKÁZKY –

ZÁVĚR

Prosíme o ohodnocení knihy pomocí libovolného kontaktu na <https://pbn.proweb.cz/kontakty> nebo formou ankety na <https://pbn.proweb.cz/ankety>.

Děkujeme.

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji především svojí manželce za podporu, protože bez ní by *První bruntálské nakladatelství* zřejmě vůbec nevzniklo.

Dále děkuji všem autorům za jejich píli a snahu, panu jazykovému poradci za pevné nervy a slečně korektorce za trpělivost při její práci.

V neposlední řadě děkuji čtenářům této knihy za shovívavost, protože i když každou povídku několikrát četlo minimálně osm očí, určitě zde pozorný čtenář nějakou chybkou najde.

O AUTORECH
(v abecedním pořadí)

Amarylis

Autorka píšící pod pseudonymem Amarylis se narodila v roce 2004. Studuje na Vyšší odborné a střední zdravotnické škole v Praze. Ve volném čase, kterého je bohužel kvůli škole málo, se věnuje psaní, čtení, kreslení a focení. Psát začala o přestávkách mezi hodinami na druhém stupni základní školy a vydrželo jí to až do současnosti. Od roku 2018 píše své příběhy na Wattpadu a od té doby zde zveřejnila 6 děl. Má zde skvělé čtenáře, kteří jí velmi pomáhají a podporují ji. Její nejlepším umístěním je 39. z 524 v kategorii *nemoc*. Psaní pro ni opravdu hodně znamená a doufá, že třeba časem jednou vydá i knihu v tištěné podobě.

Jan Básník

Jan Básník, vlastním jménem Jan Strnad, se narodil 2. června 1974 v Plané u Mariánských Lázní, gymnázium vystudoval v Tachově. Začal psát v létě 2020 během svého sedmdesátidenního pobytu v léčebně. Inspirací mu byla četba knih Ivana Krause a Michala Viewegha. Na serveru *Písmák.cz* se v soutěži *Proza měsíce* dvakrát umístil na druhém místě, poprvé v prosinci 2020, podruhé v následujícím lednu. Od února pravidelně publikuje své nevšední povídky v Tachovském deníku na straně 10, která je společná pro všech 8 mutací Deníku, které vycházejí v západních Čechách – *Oddělení 32 A aneb Copak jsem blázen?, Oddělení 32 A, kapitola č. 2 aneb Schízy zdarma, O peckách a lidech aneb Hamletovská otázka na oddělení 32 A, Bílá pávica a Bůh lásky aneb O citech k sestřičce Tereze, Bitva u Tachova 1427 aneb Jak se husité hrdinně upnuli na město*. Jeho vzor je spisovatel Ivan Kraus, oblíbený žánr humorné či sarkastické povídky a básně. Jeho cílem je vydat knihu povídek a básní z prostředí psychiatrické léčebny.

Nicol Černá

Nicol Černá se narodila 19. dubna 2005 ve Znojmě. Studuje na znojemském Gymnáziu Dr. Karla Polesného. Již od malička se věnovala psaní a pak i kreslení komiksů. Umístila se v několika literárních soutěžích. V soutěži *Jižní Morava čte* obsadila se svou povídkou na téma *Tajemství knihovny* 1. místo a v 15. ročníku *Autorského čtení žáků ZŠ a studentů středních a učňovských škol* v roce 2020 obsadila 3. místo za povídku *Pocit z nové knihy*. Své příběhy publikovala i na Wattpadu. Kde se umístila s příběhem *Kočky nebo vlci, není to jedno?* na 35. místě z 600 a s příběhem *Tajemství agentů* na 4. místě z 86.

Její další zálibou je kreslení, ráda chodí do divadla, věnuje se zvířátkům, tančí zubmu a břišní tance. Její životní cíl je napsat vlastní knihu.

Kristýna Eidelpesová

Kristýna Eidelpesová se narodila 15. června 2001 v Plané. Vystudovala studijní obor ošetřovatel. A v tomto oboru již dva roky pracuje – působí jako ošetřovatelka v domově pro seniory. Kromě zaměstnání, které ji baví, má spousta koníčků a zájmů. Ve volném čase kreslí, jezdí na kole, chodí na procházky, čte a hlavně píše.

Psaní se věnuje asi od svých jedenácti let, kde se snažila napodobit styl autorů jejich oblíbených knížek, což byly dětské detektivky, sci-fi a fantasy. Jenže v těžkých začátcích se zmožila jen na pár kapitol a její nedokončené příběhy mizely v šuplíku. Od dubna 2016 publikuje svoje příběhy na Wattpadu. Do dnešního dne zveřejnila celkem čtyři příběhy. Asi jejím největším úspěchem je umístění jejího příběhu v kategorii *taxi* na 4. místě z 15.

Dominik Hladký

Dominik Hladký se narodil 2. ledna 2001 v Havlíčkově Brodě. Ve Skutči absolvoval Gymnázium Suverénního řádu maltézských rytířů a nyní studuje vysokou školu. Literární tvorbě se věnuje od chvíle, kdy se naučil na základní škole psát. Během let se mu podařilo opakovaně umístit v literární soutěži *Evropa ve škole*, ve 27. ročníku získal ve své kategorii 1. místo. V roce 2018 obdržel v soutěži *Česká lupa* za povídku *Jsem vaše* speciální cenu poroty. O dva roky později obsadil v soutěži *Rokle šeré smrti* s povídkou *Nepochopitelná hrůza z naprostého bezpečí* první místo. Úspěšně se zúčastnil i soutěže *Rozsvi'ťme ČR 2020*. Nemá oblíbený žánr, snaží se o to, aby se v jeho dílech literární útvary různě prolínaly. Mezi jeho vzory patří Gillian Flynn, Milan Kundera či John Steinbeck.

Adéla Hötzlová

Adéla Hötzlová se narodila v srpnu 2002. Letos úspěšně odmaturovala a byla přijata na právnickou univerzitu. Chtěla by se zaměřit na trestní právo. Mezi její záliby patří matematika a fyzika, též jezdí na koni a věnuje se motocrossu. Svě první příběhy vymýšlela už jako dítě, nebyla společenský typ a díky psaní utíkala, kamkoli se jí zachtělo. Tehdy by ji nenapadlo, že se někdy v budoucnu dostane tam, kde jsem teď. Již pět let veřejně publikuje svá díla na platformě Wattpad. Jejím nejlepším výsledkem je umístění jednoho jejího příběhu mezi prvními šesti v kategorii *sci-fi*. Má radost, že je schopna ostatním lidem předávat to, co se jí odehrává v hlavě.

Tereza Janouškovcová

Tereza Janouškovcová se narodila 26. května 1983 v Ústí nad Labem. Poté do svých devatenácti let žila s rodiči v Liberci. Je vdaná, má dva syny. V Brně vystudovala Fakultu sociálních studií MU, obor sociologie a žurnalistika, v Praze pak Fakultu sociálních věd, obor žurnalistika. K literatuře má kladný vztah od dětství, četla všechno a pořád. Psát začala na střední škole, hlavně milostné básně, které ale zůstaly „v šuplíku“. Na vysoké škole přispívala do regionálních novin a později začala pracovat pro Český rozhlas Radiožurnál jako redaktorka. Psaní bylo součástí i její další práce - PR pracovníka pro neziskovou organizaci, kde se věnovala tématu návratu vězňů do společnosti. K literárním pokusům se pak vrátila až po odchodu z práce na rodičovskou dovolenou. Začala psát říkanky pro děti, drobnou poezii, fejetony a povídky, které uveřejňovala nejprve na amatérském serveru pro literáty Totem, později na serveru Písmák.

Kateřina Kolíbalová

Kateřina Kolíbalová se narodila 8. prosince 2004 v jedné z malých vesnic u Tišnova. V současnosti studuje na Jarošce – Gymnázium Brno, třída Kapitána Jaroše. Již od dětství má ráda knihy, mezi její oblíbené z dětství patří *Malý princ* nebo *Dášenska*. Vlastní příběhy začala psát na druhém stupni základní školy a věnuje se jim dodnes. Mezi její zájmy patří čtení, poslech hudby a procházky v lese. Jednou by chtěla vydat vlastní román.

Miroslava Krčová

Mgr. Miroslava Krčová, narozená 5. srpna 1965, absolventka Pedagogické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci. Svou kariéru spisovatelky zahájila v roce 2014 založením úspěšného blogu, který psala pod pseudonymem Jesenická Maryška. Považuje se za velkou milovnici Jeseníků, ve kterých žije celý život. Je v nich trvale a pevně zakořeněna. Příroda ji inspiruje a nabíjí. Nepíše však pouze o přírodě, ale popisuje i realitu okolního života, ovšem způsobem nevšedním, s fantazií sobě vlastní. Svoji první knihu *Miluju Jeseníky* vydala v roce 2015. Po rozebrání, za dva roky, přichází pak s druhým, již vázaným vydáním. V lednu 2020 vydala svou druhou knihu *Jesenická Maryška v New Yorku*. Pohledem „venkovanky“ nahlíží na hektický život v tomto obrovském městě.

Povídka *Setkání* pochází ze začátku spisovatelčiny kariéry a patří do kategorie ze šuplíku.

Marie Macíková

Marie Macíková se narodila 7. května 2002 v Praze. Je vyučená cukrářka, ale této činnosti se věnuje jen ve volném čase. Po ukončení školy se rozhodla pracovat v jisté nejmenované společnosti provozující jeden z největších řetězců rychlého občerstvení. Bydlí v rodinném domě, kde chová morčata, psy a kočky.

Psát sci-fi příběhy začala v průběhu roku 2016. Na serveru Wattpad do dnešního dne zveřejnila přes 40 příběhů, z nichž se mnohé v různých kategoriích umístily na předních místech. V příbězích vyjadřuje své aktuální pocity, případně sděluje, co ji momentálně trápí.

Má v plánu napsat vlastní knihu. Dokonce má i námět a doufá, že podobný nápad ještě před ní nikdo nedostal, takže svůj sen uskuteční.

Kateřina Ocelková

Kateřina Ocelková se narodila 9. března 2000 v Hranicích na Moravě. Studovala na Gymnáziu Jakuba Škody v Přerově, nyní pokračuje ve studiu na Přírodovědecké fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. Na prvním stupni základní školy se začala věnovat skládání básní, později i beletrii. Se svými výtvary se účastnila literárně - výtvarné soutěže *Požární ochrana očima dětí a mládeže*, poté zveřejňovala své příběhy na platformě Wattpad. Své první dílo *Humanoid/Nexus*, vydané samonákladem, dopsala v červnu 2019. Věnuje se převážně sci-fi zaměřenému na psychologii postav, jejich smýšlení o světě a rozporu mezi vědou a náboženstvím, a básním, popřípadě lehkým humorným parodiím.

Mezi její koníčky patří hudba – ať už zpěv, poslech nebo hraní –, učení, seriály a počítačové hry. Jejím cílem je vydat tištěnou knihu se zprávou skrytou mezi řádky pro svou rodinu a ztotožnit se se svým dílem poprvé pod svým pravým jménem.

Daniela Ottová

Daniela Ottová se narodila 21. března 2006 ve Znojmě. Studuje na znojemském Gymnáziu Dr. Karla Polesného. Zajímá se o hudbu a o zvířata. Ráda chodí do přírody a také kreslí. Hraje na klavír, housle a zpívá ve sboru. Tvůrčímu psaní se věnuje od malička. Umístila se v několika literárních soutěžích Městské knihovny Znojmo. Získala 2. místo za povídku *Tajemství knihovny* a o rok později Čestné uznání za příběh na téma *Můj čas s knihou*. Její text s názvem *Vánoce za sto let* byl otištěn ve Znojemském deníku. Píše, sbírá zkušenosti a jejím snem je napsat vlastní knihu.

Daniela Petříková

Daniela Petříková se narodila 28. ledna 2004 v Ostravě. Nyní navštěvuje SPŠ stavební v Ostravě – Zábřehu. Psaní příběhů se věnuje od svých dvanácti let, na Wattpadu píše od roku 2018, kde má publikované tři příběhy, z nichž jeden obsadil v kategorii *StarWars* 5. místo z 308 a druhý v kategorii *sci-fi* 55. místo z přibližně 2000. Říká o sobě, že má ráda zvířata a kromě psaní se věnuje focení, vyšívání a skládání origami.

Kateřina Pospíšilová

Mgr. Kateřina Pospíšilová (1974) pochází z Podkrkonoší, více než 25 let žije v Praze. Je absolventkou gymnázia v Trutnově a dále oboru učitelství angličtiny na Univerzitě Pardubice. Dlouhodobě působila v oblasti firemní komunikace a jako mluvčí, v současnosti pracuje jako projektová manažerka v IT. V tvůrčím psaní nachází protiváhu ke každodennímu stresu a nepředvídatelnosti dění uvnitř mezinárodních korporací. Svoje literární práce dosud nikde nepublikovala. Její texty vznikají převážně v rámci kurzů kreativního psaní pod vedením úspěšné autorky a novinářky Dany Emingerové. V souladu s aristotelovským tvrzením *Jsme tím, co opakovaně děláme; dokonalost tedy není čin, ale zvyk* se průběžně pokouší přivést svoji tvorbu na vyšší úroveň.

Ella Schönfelderová

Ella Schönfelderová se narodila v roce 2007 a zatím ještě chodí na základní školu. Mezi její záliby patří gymnastika, čtení knih, poslech hudby a hra na kytaru. Má ráda podzim. V únoru 2021 začla psát na Wattpadu. Za tu dobu zde zveřejnila tři příběhy, z nichž jeden obsadil v kategorii *napínavé* 36. místo z 201 a současně v kategorii *sciencefantasy* 14. z 38. V psaní na tomto webu rozhodně hodlá pokračovat.

Veronika Součková

Veronika Součková se narodila 20. července 2003 v Brně a právě dokončila třetí ročník na Střední odborné škole knihovnické v Brně. Psát začala na základní škole v páté třídě, protože už ji nebavilo číst cizí příběhy, chtěla si vytvořit vlastní, které bude moci sama ovlivňovat. Některé její příběhy zveřejněné na Wattpadu mají několik tisíc přečtení. Ráda psala *fanfikce*, ale postupně si začala vytvářet vlastní postavy a vlastní světy. Také ji baví kreslit. Jejím snem je někdy uplatnit psaní a kreslení nebo malování zároveň.

Eliška Stočesová

Eliška Stočesová se narodila v červnu 2003 v Příbrami, kde navštěvuje třetím rokem Obchodní akademii. Poté by chtěla pokračovat ve studiu žurnalistiky na Masarykově univerzitě v Brně. Psaní se věnuje od svých 8 let. Její tvorbu tvořily pohádky o zvířátkách a kouzelných vílách. Později začala svá díla postupně zveřejňovat na webu Wattpad. Jedno z nich se zhruba měsíc drželo na prvním místě v kategorii *teen fikce*. Nejraději píše sci-fi nebo fantasy příběhy. Baví ji vymýšlet si vlastní světy s vlastními pravidly, ale nevdá jí ani romantika nebo temné drama. Jednou by chtěla vydat vlastní knihu.

Mezi její další koníčky patří skauting, vyrábění všeho, co jí jen napadne, a v neposlední řadě se věnuje aerobiku. Ráda tráví čas v přírodě se svým psem, projíždkami na kole nebo procházkami.

Viktorie Šimoníková

Viktorie Šimoníková se narodila v červnu 2005 v Uherském Hradišti, kde nyní studuje na obchodní akademii obor veřejná správa. Mezi její koníčky patří kreslení, malování, procházky v přírodě, ale hlavně čtení knih a psaní příběhů. Knihy miluje již od dětství. Když na základní škole napsala svůj první příběh, bylo jí jasné, že tím to rozhodně nekončí. Začala skládat básničky, psát příběhy a pohádky. Před necelými dvěma roky si do mobilu stáhla Wattpad, kde své příběhy poprvé zveřejnila a zveřejňuje doteď.

Její oblíbený citát: *Všechny naše sny se mohou stát skutečností, pokud máme odvahu je následovat.* – Walt Disney

Veronika Volencová

Veronika Volencová se narodila 8. prosince 2005 v Čáslavi, letos ukončila základní školu a po prázdninách bude navštěvovat SOŠ a SOU řemesel v Kutné Hoře, obor kosmetické služby. Vždy ji bavilo čtení knih i různých příběhů, které našla na internetu. Fascinuje ji tvůrčí proces, kdy si autor vymyslí příběh a v podobě slov ho přivede k životu. Když jednou hledala něco ke čtení s konkrétním tématem a nemohla nic takového najít, rozhodla se napsat si to sama. Brzy zjistila, že ji psaní baví, a tak se této činnosti začala ve svém volném čase více a více věnovat. Zúčastnila se na základní škole několika soutěží, ale přesně kterých a jak se v nich umístila, si již nepamatuje. Od počátku prázdnin v roce 2016 začala publikovat na Wattpadu, kde má dnes již zveřejněné tři rozsáhlejší díla. Jedno z nich se umístilo v kategorii *boy* obsahující více než čtyři tisíce příběhů na 67. místě. Stejně dílo se umístilo v jiných kategoriích (*murderer, murder, crime, prison*) obsahující desítky dalších příběhů na 1., 2., resp. 7. místě.

Kromě psaní také ráda cvičí a poslouchá hudbu. Jejím snem je jednou vydat svoji vlastní knihu.

Dagmar Zajacová

Mgr. Dagmar Zajacová se narodila v červenci 1990 v Bruntále, vyrůstala v jedné z okolních vesnic. Po absolvování základní školy vystudovala Všeobecné a sportovní gymnázium v Bruntále a poté speciální pedagogiku v Brně. Nyní pracuje v Plzni v oboru IT. Její první literární pokusy probíhaly v průběhu dospívání a bylo to „psaní do šuplíku“. Během studia psát přestala. K literární tvorbě se vrátila až po studiu. V roce 2018 obsadila ve své věkové kategorii s povídkou *Jeho vlastní vesmír* první místo v soutěži *Můj Svět*, kterou pořádala Městská knihovna Frýdek-Místek. Mezi její další zájmy patří poslech hudby, háčkování, četba převážně sci-fi a též se zajímá o astronomii. Ráda by jednou dokončila vlastní knihu, poté ještě raději i více knih.

OBSAH

ÚVOD.....	1
ELIŠKA STOČESOVÁ – Poslední hodina.....	2
KATEŘINA OCELKOVÁ – Zoubková víla.....	3
KATEŘINA POSPÍŠILOVÁ – Škola života.....	4
DANIELA OTTOVÁ – Odhodlán přežít.....	5
KRISTÝNA EIDELPESOVÁ – Bunkr.....	6
DAGMAR ZAJACOVÁ – Smaragdová noc.....	7
ADÉLA HÖTZLOVÁ – Démoni.....	8
MIROSLAVA KRČOVÁ – Setkání.....	9
DOMINIK HLADKÝ – Úsměv, prosím!.....	10
TEREZA JANOUŠKOVCOVÁ – Andělské trápení.....	11
VERONIKA VOLENCOVÁ – Doba dokonalá.....	12
DANIELA PETŘÍKOVÁ – Pro senzací všechno!.....	13
NICOL ČERNÁ – Království Anik.....	14
AMARYLIS – Les.....	15
VERONIKA SOUČKOVÁ – Dvojče.....	16
ELLA SCHÖNFELDEROVÁ – Námět na román.....	17
VIKTORIE ŠIMONÍKOVÁ – Světlo dobra.....	18
KATEŘINA KOLÍBALOVÁ – Rozsudek.....	19
JAN BÁSNÍK – Únos.....	20
MARIE MACÍKOVÁ – Osudové setkání.....	21
ZÁVĚR.....	22
PODĚKOVÁNÍ.....	23
O AUTORECH.....	24

**Poslední hodina
a další
povídky
z dvaadvaceti
hlav**

kolektiv autorů

Vydalo nakladatelství
Michal Beran – První bruntálské nakladatelství
jako svou 5. publikaci
v roce 2021

Autor fotografie na obálce: Engin Akyurt
Jazykový poradce: Vilém B.
Korektura textu: Kateřina Ocelková

Povídky vybral a uspořádal,
grafická úprava obálky a textu,
úvod:
Michal Beran

ISBN 978-80-908208-6-9 (pdf)

e-mail: info.pbn@centrum.cz
web: pbn.proweb.cz